

Mijn genen

"'t Zit in uw genen" zeggen we tegenwoordig. Waar elders? Wat was dat toch een zegen, om op te groeien in het atelier van vader-wagenmaker. Neen, vader heeft het wiel niet zelf uitgevonden maar 't heeft niet veel gescheeld. Hij was heel fier op zijn edel ambacht. Hij had compassie met die vlaswerkers in ons dorp. Ja, ze verdienden natuurlijk veel meer geld dan ons vader, maar ze moesten heel de dag monotoon hetzelfde werk doen. Ge moest niet veel verstand en verbeelding hebben om die vlasbundels te laden en te lossen en ze allemaal in kappellekes te zetten in de Leiemeersen. Wagenmaker, dat was pas een eerbaar beroep, veel hoger aangeschreven dan simpele timmerman gelijk Sint Jozef. Timmeren, dat kon iedereen, maar zo'n beresterke onverslijtbare mooie houten wagen, dat was kunst! In het allereerste interview dat ze mij afnamen voor een Kortrijkse gazet zoveel jaren geleden schreef de journalist: "Willem, de zoon van een timmerman uit Lauwe". Mijn vader was geschandaliseerd..."Wat een blunder, wat een blunder" zei hij. Intussen is het ras der wagenmakers in onze contreien zo goed als uitgestorven. Zelfs het woord "wagenmaker" is bij ongeletterde jonge journalisten niet meer bekend.

Thuis waren er dus machines, hamers en beitels, zagen en boren. Het allaam, de beste bondgenoten van de mens. In een kot achterin lag de houtvoorraad, de in planken gezaagde "bullen". Daar was ook de dagelijkse afval aan de lintzaag. Dat was brandstof voor de stoof in 't midden van het "houtkot". Maar voor mij was dat veel meer dan afval. Een klein pannelke unalut werd een schilderijtje, een schrootje triplex werd met de figuurzaag een paard in galop of een meeuw in de vlucht. Later heb ik nog een schoon kappelleke voor moeder Maria gezaagd in tientallen onderdeeljes. Hoeveel kleine blokjes en plankjes heb ik niet gered van de vuurdood! Vader en nonkel lieten mij gerust. Mijn drie boers waren veel zakelijker en serieuzer met dat hout bezig. Zij maakten nuttige dingen voor het mensdom. Keukenkasten bijvoorbeeld en tuinhuisjes, ramen en deuren. De wagenmakerij was intussen schrijnwerkerij geworden, geen zware wielen meer, geen taaie es of olm meer in de houtvoorraad, maar hoofdzakelijk dennenhout en allerlei maten multiplex uit Maleisië. Dus in het ouderlijk huis werden dingen "gemaakt". Dat is bij mij zo gebleven. Ik kan niet leven zonder van alles te maken, 't Zit in mijn genen van bij mijn geboorte.

Er lopen heel wat mensen rond op de wereld die daar absoluut geen behoefte aan hebben. Geen makers dus. Wat zouden ze. Geef ze hunne fiets en ze zijn volmaakt gelukkig. Ik noem ze soms "de nieuwe contemplatieven". Zodra de zon schijnt zijn ze daar. "Terrasjesweer" is het nieuwe gelukswoord. Ze komen het dorp binnengezeild en strijken neer op het terras van onze herberg. Ze zijn niet gekweld door die drang om van alles te maken. Zij hebben het niet in hun genen. Ze zijn volmaakt gelukkig met het aanschouwen van het landschap. Ja een soort heidense losgeslagen monniken.

Ik heb altijd compassie met die mensen die van **De Panne** tot Knokke verplicht op hun appartement moeten komen zitten. Overdag zie je ze slenteren over den dijk, soms met beteuterd gezicht. Echt gelukkig zien ze er niet uit. En wat doen ze dan 's avonds, of als het regent overdag! Die mensen hebben daar geen rommelhok, geen allaam, geen chaos van planken en panelen, geen kruiwagens vol afval. Alleen maar een kooi, een luxe-cachot, hoog en droog.

Ze hebben er heel veel neergezet van die gruwelijke appartementen. Helemaal ontworpen om u dood te vervelen. "Ge moogt niet zo streng zijn" zegt mijn vrouw. "Heb liever wat compassie met de mensen voor wie iets "maken" niet in hun genen zit". Akkoord, ik hou er mee op. Ik wil nog wat

op mijn klarinet spelen. Héhé, dat heb ik ook nog van mijn vader. Ach die eeuwige genen!
Misschien ga ik straks een pint drinken in onze herberg. Hé, dat heb ik ook van mijn vader. Ach die
onverbiddelijke zalige genen!